

433 tr. zák., jež vesměs ohrožení konkrétních osob nepředpokládají, stačí již s hlediska Šu 431 tr. zák., že kamením házeno bylo po Štěpánce G-ové, čímž o sobě její tělesná bezpečnost, tedy tělesná bezpečnost lidí, ne-li zúmyslně, při nejmenším alespoň kulposně skutečně byla ohrožena.

Čís. 475.

Při krádeži ve společnosti (§ 174 II. lit. a) tr. zák.) zodpovídá každý ze spoluzlodějů za celkovou škodu, jež vznikla ze společné činnosti, nechť o výkony při krádeži jakýmkoli způsobem se rozdělili.

(Rozh. ze dne 9. června 1921, Kr II 301/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 7. srpna 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II a) a 175 II. a) tr. zák.

Důvody:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. brojí zmateční stížnost proti podřadění činnosti obžalovaného pod ustanovení Šu 174 II. a) tr. zák. Stížnost míní, že o krádeži spáchané ve společnosti lze mluvit jen při spolupachatelství nebo pomoci ve smyslu Šu 5 tr. zák. Pachatelé musí prý své jednání spojit k dosažení téhož výsledku. Činnost jednoho musí prý býti předsevzata u vědomé součinnosti s konáním druhého. Jeden společník musí prý nějak přispěti k provedení skutku druhého společníka. Naproti tomu nelze prý uznati za krádež ve společnosti, když více osob na témž místě předsevzme činy navzájem neodvislé. Tomu prý je tak v tomto případě, kde každý z obžalovaných trhal mák pro sebe, při čemž stěžovatel žádnému ze společníků při trháni máku nepomáhal, aniž jemu byl při tom kdo nápomocen. Jen tehdy, kdyby stěžovatel byl ostatním spoluobžalovaným při odcizení celého množství máku pomáhal, kdyby jeho úmysl byl směřoval na odcizení veškerého máku, byl by prý se býval dopustil zločinu krádeže dle § 174 II. a) tr. zák. Na tyto vývody dlužno v první řadě odvěti, že v odpor vzatý rozsudek zjišťuje skutečně úmysl, stížností ke skutkové povaze zločinu krádeže dle § 174 II. a) tr. zák. právem požadovaný. Pravít se v rozsudku, že vzhledem k ceně odcizeného máku a k tomu, že jde o plody na poli, jakož i hledíc k tomu, že obžalovaní, chtějící společně krádež spáchat, spolupůsobili při jejím provedení (« . . . dass die Angeklagten, die in dem gemeinsamen Willen, den Diebstahl zu verüben, an der Fertigungshandlung mitwirkten»), dlužno je považovati za spoluzloděje. Tímto zjištěním je úplně opodstatněno spolupachatelství obžalovaných, tedy i stěžovatelovo, ve smyslu vědomého, týmž zlým úmyslem se nesoucího a proniknutého spolupůsobení při témže zlodějském jednání. Neboť tím, že stěžovatel současně s druhými obžalovanými ve společném úmyslu, mák krásti, vkročil na pole a tam s nimi makovice trhal, dal nepochybně na jevo, že stotožňuje se a souhlasí s jednáním ostatních účastníků. Jakmile však tu byl u všech účastníků takovýto společný úmysl, nelze již jejich

spolupůsobení rozčleňovati v jednotlivé dílčí skutky, nýbrž ručí každý z nich za činění ostatních a zodpovídá každý za celkový výsledek jich společné činnosti dle zásady platící o spolupachatelích, tudíž jeden za všechny a všichni za jednoho, poněvadž výsledek ten je s činností každého jednotlivého z nich v příčinné souvislosti. Dle toho odpovídá pojmu spolupachatelství, že nemusí každý jednotlivý spolupachatel provést celý trestný skutek, nebo pomáhati účastníkům bezprostředně při jejich konkrétních počinech, naopak stačí jeho spolučinnost, tudíž jeho spolupůsobení k dosažení společného cíle v téměř zlém úmyslu. Nerozeznáváje na-
prosto ani co do druhu deliktu a co do trestnosti spolupachatelů, ani, jak spolupůsobili, totiž jak se dělili o výkony při provádění krádeže, pokládá zákon krádež několika spoluzloději spáchanou za čin jednotný a nedílný a každého spoluzloděje za pachatele krádeže, součinností všech provedené. Z hořejších úvah plyne zodpovědnost stěžovatelova za celý trestný výsledek, vzešlý ze společné činnosti, tudíž za celkovou škodu, byť i škoda jím samým způsobená nebo zamýšlená nepřesahovala snad 50 K. Poně-
vadž dle toho, co uvedeno, výrok soudu nalézacího, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže dle citovaného místa zákona, jest bez-
vadný, nemůže přijíti v úvahu pouze přestupek krádeže, tím méně pak lze mluvíti jen o beztrestném přípravném jednání.

Čís. 476.

Zodpovědnost soudce a úředníka soudní kanceláře za následky, k nimž došlo, ježto nebyly řádně zaslány a opatrovány věci doličné, obsahující jed.

(Rozh. ze dne 9. června 1921, Kr II 365/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu N. ze dne 23. října 1920, jímž byli obžalovaní Mořic B. a Antonín R. dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života dle § 335 tr. zák. a Dr. Augustin Č. a Oskar P. dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti života dle § 335 tr. zák., napadený rozsudek zrušil a uznal obžalované Mořice B—a a Antonína R—a vinnými dle obžaloby, obžalované Dra. Augustina Č—a a Oskara P—a přestupkem proti tělesné bezpečnosti dle § 431 tr. zák.

Důvody:

Proti výroku sprostujícímu obžalované Mořice B—a a Antonína R—a z obžaloby pro přečin dle § 335 tr. zák. a Dra. Augustina Č—a a Oskara P—a pro přestupek dle téhož paragrafu, podalo státní zastupitelství zmateční stížnost z důvodů § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. Zmateční stížnost sluší označiti odůvodněnou. Ohledně prvuvedených dvou obžalovaných zjišťuje rozsudek, že na požádání vyšetřujícího soudce v K., aby zaslány byly v trestní věci proti Anně K—ové pro zločin nedokonané úkladné vraždy — pokus otrávit manžela arsenem namíchaným do cukru — krajskému soudu doličné věci, nalézající se u okresního soudu v M., udělil přednosta